

WEET U NOG HOE DE LINDEBLOESEMS GEUREN?

**Toneelspel in vier bedrijven met een proloog en
epiloog**

door

ANNY TANGELDER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WEET U NOG HOE DE LINDEBLOESEM GEUREN?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNY TANGELDER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Telefoon (03)3.66.44.00, E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

BARBARA

ARTHUR SR.

ARTHUR JR.)

LENA)

) zijn kinderen.

PAUL)

MARIA)

GERDA - vrouw van Arthur Jr.

HERBERT - man van Lena.

FRITS - vriend van Arthur Sr.

PIET - "de boer van hierachter".

JAN "de Trompet"

Plaats van handeling: Een groot Landgoed.

Tijd van handeling: 1912-1914 (*de proloog speelt ongeveer 60 jaar later*)

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

PROLOOG

Muziek: B-dur pianoconcert van Brahms, Andante.

Maat 9: Toneel langzaam verlicht.

Impressie: Vroege morgen in het bos.

Zonsopgang.

Enorme Lindeboom.

Links gevel klein laag huis.

Dit decor kan ook voor 2 en 3 gebruikt worden.

(23-24) Barbara, nu heel oude vrouw, komt langzaam uit huis. Zij kijkt om zich heen, naar boven.

BARBARA:

(eind 24) De zon!

(25) Ik zie nog eens de zon! *(gaat zitten op bank)*

(27) Nog een dag is mij geschonken.

(28) Een dag aan het kralensnoer van mijn dagen.

(29) Ik heb vannacht de dood weer verschalkt.

(30-31) De dood, onze enige zekerheid.

Muziek maat 31 zachter, dan weg. Zij kijkt om zich heen, naar boom, dan opzij naar grond.

Nee maar, kijk eens wie daar komt.

En de hele kinderschaar meegebracht. Zo uit het ei. Eén, twee, drie, niet te tellen.... Dat is aardig dat jullie je opwachting bij de oude vrouw komen maken.

Nee, kom maar. Je hoeft niet bang te zijn. De vos heeft vannacht die aftandse kip van de boer hierachter opgevreten, ik heb het zelf gehoord.

Kijk dat toch eens driftig pikken. Is nog maar pas uit het ei en maakt nu al ruzie. *(beweging met voet)* Weg jij. Gun hem ook

wat. Je bent hier niet onder de mensen. (*lachje, spreekt steeds meer tegen publiek*) De mensen. Die houden niet van de vos. Dat vinden ze een bloeddorstig roofdier. Maar vraag me niet wat ze zelf met hun kippen doen! En met hun andere dieren... We zijn geen barbaren meer. Nee, nee...

We maken onze handen niet vuil. We sluiten alleen onze ogen. Dan weten we van niets.

Keurig nette mensen zijn we geworden. Vriendelijk en o zo beleefd.

Kijk maar naar de erfgenamen van mijn man. Keurig nette mensen.

Vooraf bij die ene kleinzoon en zijn vrouw moet ik op mijn woorden passen. Die komen me meer opzoeken dan me lief is. Dan gaan ze links en rechts van me hier op de bank zitten en zeggen heel lief: „dag omaatje“.

Ik ben hun omaatje niet, ik ben alleen maar de tweede vrouw van opaatje, maar iedere boerenkinkel durft tegenwoordig omaatje tegen je te zeggen als je boven de tachtig bent. En ik hoor ze denken: „dat mens, ze is nog seniel ook, ze zit hier maar, zit hier maar! Je zou hier een fantastisch hotel kunnen bouwen, je zou schatten kunnen verdienen, je zou.... God nog aan toe en ze gaat maar niet dood!“

En zo zitten we dan gezellig met zijn drieën op het bankje. „Hoe maakt u het, omaatje?“

„Best, jongen, best. Alleen mijn hart....“

„Uw hart?“

Voorzichtig, anders lig je zo in het ziekenhuis.

„Ach ja, als ik hier in Gods mooie natuur zit stroomt het wel eens over van dankbaarheid.“

Daar hebben ze niet van terug.

„Voelt u zich nooit eenzaam, omaatje?“

Oppassen, zij is het gevaarlijkste.

„Eenzaam? Ach kind, wat zal ik je zeggen. Ieder mens is toch eenzaam, of hij nu buiten woont of in een grote stad. In een stad met al die drukte misschien nog meer.“ „Maar u leeft hier toch eigenlijk in bittere armoede. Met al uw rijkdom aan bezit kunt u zich nauwelijks een droge boterham permitteren. Waarom

verkoopt u nu niet een paar bomen. Daar kunt u momenteel een behoorlijke prijs voor krijgen. De oprijlaan kun je haast niet meer inrijden met de wagen, zo'n wildernis is het.

En als u bijvoorbeeld die oude knaap hier laat omzagen. Hij overschaduwet het hele huis. En bovendien, hij is tot het merg toe verrot."

(tegen boom) Ja, die oude knaap ben jij, mijn waarde. Tot het merg toe verrot! Ze zouden willen dat ze zo vol levenssappen waren als jij! Zakelijk praten, anders.... „Hij is niet tot het merg toe verrot. En ik houd niet van elektrische zagen. Dat geluid is nog erger dan de boor bij de tandarts."

„O, maar omaatje!"

Dat is zij met haar valse lachje.

„Dan gaat Arthur hem omhakken voor u. Hè Arthur? Dat is goed voor zijn spieren. Hij wordt toch veel te dik en te vadsig."

Omhakken! Gelukkig, nu maken ze samen ruzie. Kan ik even op mijn verhaal komen. Daar begint ze weer. „Ik heb zelf een cake voor u gebakken, omaatje. Die moet u straks lekker opeten als we weg zijn."

Een cake van haar! Ik kijk wel uit.

„Ja zeker, kind. Dank je wel."

„En niet laten verschimmelen zoals de vorige keer, denk er om."

„Nee, nee, ik had hem toen weggezet en vergeten." „U wordt wel erg vergeetachtig, omaatje. Laten wij nu voortaan de zakelijke dingen voor u regelen. Dan hebt u daar geen omkijken meer naar. En als u mij een volmacht geeft hoeft u nooit meer naar de stad. Het is een heel eind met de bus en u houdt toch al niet van benzinstank." Een volmacht! Oei, oei, heeft ze daar even haar mond voorbij gepraat. Moet je die blik van hem zien! Nog even onnozel doen, dan zijn ze zo weg.

„Jou een volmacht?"

„Ja, natuurlijk. Dat bent u van de hele rompslomp af."

Nu is hij niet meer te houden.

Als er iemand recht op. die volmacht heeft dan is hij het!

Hij is een man! Hij is een deskundige! Hij....

Ik hoef niets meer te zeggen.

Ze gillen. Ze schreeuwen. Ze vliegen elkaar in de haren. En een ogenblik later zijn ze - God zij dank - verdwenen.

Nog een paar minuten benzinstank en stofwolken en het gevaar is voorlopig weer geweken.

(tegen boom) Maar ze komen terug, mijn waarde, ze komen terug.

Ze zijn gewend alles te nemen, met of zonder volmacht.

Muziek maat 35-36. Zij staat op, luistert.

(37) Doden willen zij je. Doden! Met hun bijl. Met hun zaag.

(38) *(leunt tegen stam)* Ik ben zo moe....

(39) zo moe...

(40) telkens weer probeer ik het noodlot te bezweren....

(42) het noodlot in mensengedaante.

(45) Ze zien niet het prachtige bouwwerk van je takken en bladeren,

(46) ze kennen niet de geur van je bloesem,

(47) zij hebben nooit de stormwind door je heen horen razen.

(48) Je lééft voor hen niet. Je bent een ding. Van hout.

(49) Ja, mijn waarde, ik' hoor je steunen en klagen.

(50) En straks is er niemand meer die naar je luistert....
niemand meer

Toneel wordt langzaam donker.

(52 t/m 54) Weet je nog toen ik - ach zo lang geleden - voor-
goed hier terug kwam? Ik zag in jou alle beloften van het
leven vervuld. Herinner je nog dat zware onweer?

(56) En de lindebloesem geurde....

(58) de linde....

Toneel donker.

(Muziek weg)

EERSTE BEDRIJF

(Toneel verlicht. Middag. Anno 1912. Eenvoudige kamer, met achter grote openslaande deuren, waardoor men stam en takken van de lindeboom kan zien. Raam rechts, uitgang naar keuken links. De kamer is wat primitief, boers ingericht; petroleumlamp, enz. Op tafel ligt een brief. Maria loopt nerveus heen en weer)

MARIA: *(ziet brief op tafel)* Het kan niet waar zijn. Het kan niet! *(neemt brief, leest even, gooit hem weer weg)* Maar het staat er. Het staat er... wat moet ik doen... O God, wat moet ik doen... Het is hier om te stikken... dat dreigende onweer... en dit huis, dit afschuwelijke huis... laat die ellendige boom er op vallen, laat de bliksem hem treffen, laat.... O God, ik zit vol met zondige gedachten... En de anderen, waar blijven ze. Ik heb ze toch gewaarschuwd. Ik heb toch gezegd dat ze op tijd hier moesten zijn. Ze kunnen hun eigen zuster toch niet in de steek laten... ze kunnen.... *(hoort geronk van auto buiten)* God zij dank, daar zijn ze. *(gaat naar tafel, pakt brief Blijft stokstijf staan met brief in haar hand, terwijl Arthur, Gerda en Paul door deuren achter opkomen)*

PAUL: Dag Maria.

ARTHUR JR: Nu, wat is er aan de hand....

GERDA: Hemel, Maria, doe alsjeblieft niet zo melodramatisch. Je jaagt ons telkens de doodstuipen op het lijf. Wat heb je daar? *(loopt naar Maria toe, wil brief pakken)*

MARIA: Nee, nee. Eerst moet Arthur hem lezen. Eerst Arthur. Hij is de oudste zoon. Hij zal lezen wat zijn vader ons schrijft.

GERDA: *(haalt schouders op)* Nu, kalm maar. *(Arthur neemt brief leest hem staande vluchtig door. Paul is onverschillig naar raam gelopen)*

ARTHUR JR: God nog aan toe! *(gaat verbijsterd zitten, leest)* Maar dat is toch niet mogelijk!

GERDA: Wat niet. Wat is niet mogelijk. Geef hier. Laat mij.... *(wil brief pakken. Arthur houdt hem weg, leest door, beledigd)* Nu zeg, ik ben je eigen vrouw.... lees hem dan tenminste voor. *(ondertussen weer autogeronk, dat even later stopt)*

PAUL: Daar komen Lena en Herbert in hun nieuwe auto. *(Maria vliegt naar deuren achter)*

MARIA: Waar blijven jullie. (*Lena komt achter op, even later Herbert*)

LENA: Zijn we te laat? Dag zusje, wat zie je er verhit uit. Hoe kom je ook op het malle idee om ons hier te inviteren.

HERBERT: Het zal straks behoorlijk gaan onweten. Kunnen we niet meteen terug gaan met zijn allen? Dadelijk krijgen we de auto's er niet meer door. Die oprijlaan wordt een complete modderstroom.

MARIA: Nee. Dat kan niet. Dat mag niet.

HERBERT: Mag niet? Waarom niet? Wat hebben jullie? Wat doe je raar.

PAUL: (*loopt naar Lena*) Dag Helena. Je ziet er weer allercharmantst uit. Je doet je naamgenote eer aan zoals altijd.

LENA: Dank je Paul. Ik ben blij dat tenminste iemand het ziet, al is het dan maar mijn jongste broertje. Hoe is het met jou Gerda? En met Hansje in de kelder? Of nee, Arthurtje in de kelder. Voel je hem al bewegen?

GERDA: (*geschokt, kijkt naar Maria*) Stt.

LENA: Maria weet heus wel waar al die Arthurtjes vandaan komen, is het niet zo, Marietje?

ARTHUR JR: Misschien zou je een ogenblik kunnen ophouden geestigheden ten koste van je familie te debiteren, Lena. We hebben zo juist een ontstellend bericht ontvangen.

PAUL: (*spottend plechtig*) Een brief.

MARIA: Ja. Een brief. Een brief! Vader.... O God, vader... (*barst in snikken uit*)

LENA: Ach. Is vader dood? (*slaat arm om Maria heen, troostend*) Kalm maar, kalm maar. Dat hoef je je toch niet zo aan te trekken, Marietje. Hij heeft een heel mooi leven gehad. (*Maria slaat arm woest weg*)

MARIA: Jij, jij.... je hebt geen gevoel. Je denkt alleen maar aan jezelf.

HERBERT: Nou, nou. Het is natuurlijk een zwaar verlies voor jullie en ik condoleer je wel, vooral jou Maria. Maar ik begrijp eerlijk gezegd niet dat we daarvoor hier naar toe....

ARTHUR JR: (*is woedend opgestaan*) Willen jullie nu eindelijk stil zijn! Vader is niet dood!

HERBERT: O.

LENA: Maar je zei toch....

HERBERT: Niet dood? Maar....

ARTHUR JR: Nee. Vader is springlevend.

GERDA: Kan er nu niemand eens rekening houden met mijn toestand! Jullie praten maar en ik... ik... O. Ik wil eindelijk weten wat er in die brief staat.

PAUL: Dat interesseert mij langzamerhand ook, ja. De inhoud moet wel schokkend zijn, gezien de reacties van Arthur en Maria.

ARTHUR JR: Dat is hij ook. Meer dan je lief is.

MARIA: Het is zo vreselijk. Arthur, lees jij hem voor. Ik kan het niet.

HERBERT: Maar luister nou.

GERDA: Nee.

LENA: De brief is van vader, neem ik aan? Kom, laten we gezellig allemaal gaan zitten. Als ik dan een flauwte krijg val ik tenminste niet op die vieze vloer. Je had de dienstbode wel eens mogen sturen, Maria. Het stinkt hier nog naar de varkens.

MARIA: Maar ik wist het toch niet van te voren. Ik wist het toch niet.

LENA: *(kijkt rond)* Hoe vader het ooit in zijn hoofd gehaald heeft om die oude stal te kopen.

ARTHUR JR: Dat staat ook in de brief.

MARIA: Ja. Alles staat er in. Alles.

LENA: Nu, dat belooft wat.

GERDA: Arthur, lees nu.

ARTHUR JR: Als jullie me eindelijk de kans geven. *(stilte, kuchje)*
„Lieve Maria. De brief die ik je nu ga schrijven is niet voor jou alleen maar ook voor mijn andere kinderen en mijn schoonkinderen bestemd. Toch schrijf ik hem aan jou, omdat het nieuws, dat er in staat, jou het meest ter harte zal gaan. Jij hebt al die jaren voor mij gezorgd en...."

GERDA: Mijn hemel! Hij gaat trouwen.!

LENA: Die Gerda toch. Altijd even snel van begrip.

ARTHUR JR: *(stemverheffing)* „Jij hebt zoveel van je leven aan je vader geofferd, dat ik vind dat jij de eerste moet zijn die dit verheugende nieuws ontvangt. Verheugend nieuws ook voor jou, mijn lieve dochter. Want nu kan jij eindelijk in vrijheid van je jonge

leven genieten zoals je dat zelf wilt en ben je niet meer verplicht voor je lastige vader te zorgen."

GERDA: Wie is het? Kennen we haar?

ARTHUR JR: *(stemverheffing)* „Ga nu even op je stoeltje bij het raam zitten, zodat je in alle rust van de volgende woorden kennis kunt nemen. Je hebt natuurlijk uit het voorafgaande al begrepen dat ik over een huwelijk schrijf. Inderdaad Maria, zo is het. De zakenreis die ik maakte is een huwelijksreis geworden."

HERBERT: Allemachtig!

PAUL: Ja, vader is altijd doortastend geweest.

ARTHUR JR: „En nu ben je misschien bang dat ik met een niet in ons milieu passende, ja, een lichtzinnige jonge vrouw deze band gesloten heb, gedachtig het gezegde: hoe ouder hoe gekker. Laat ik je dadelijk geruststellen, Maria. Dit is volstrekt niet het geval."

GERDA: Goddank. Ik vreesde al het ergste. *(heel inde verte gerommel. Herbert beweegt zich onrustig)*

HERBERT: Zouden we nu niet....

ARTHUR JR: *(kwaad)* Ja, hoor eens, als jullie me telkens blijven interrumperen kom ik nooit verder. *(tegen Gerda)* Het ergste komt nog. *(kijkt in brief)* Inderdaad: hoe ouder hoe gekker. *(leest weer)* „Het zal een geruststellend gevoel voor je zijn te weten dat mijn lieve vrouw geen onbekende voor je is. Herinner je je nog dat twaalf jaar geleden, toen je arme moeder zo ziek lag, een jonge vrouw - een jong meisje eigenlijk nog, zij was ongeveer van de leeftijd van Arthur - zich het lot aangetrokken heeft van jou en Paul?

LENA: De heks!! Nee! Het is niet waar!

PAUL: Allemachtig! Dat is interessant. *(tegen Maria)* Jij was als de dood voor haar, weet je nog wel?

LENA: *(plagend)* Arthur was ook als de dood voor haar, was het niet zo, Arthur? *(Arthur staat woedend op)*

MARIA: *(naïef)* Hoe kan dat nu. Arthur was al bijna twintig.

GERDA: *(verdedigend)* Ik was ook doodsbang voorhaar. Ik kwam toen wel eens spelen bij jou, weet je nog, Maria?

MARIA: O God, schiet toch op. *(weer gerommel in de verte)*

GERDA: *(beledigd)* Nu, ik zeg al niets meer.

ARTHUR JR: *(is weer gaan zitten)* Ja. Waar was ik.

LENA: Het lot aangetrokken van jou en van Paul.

ARTHUR JR: Ja, je hebt een fantastisch geheugen, Lena. Dat weten we *(leest)* „Nu, mijn lieve kind. Ik heb haar al die jaren niet weer gezien. Zij is indertijd vrij plotseling vertrokken, maar ik heb altijd een bijzonder prettige herinnering aan haar bewaard. En wat je zal interesseren lieve Maria" *(kijkt op, honend)* En jullie ook, lieve kinderen en schoonkinderen... *(leest weer)* „mijn landgoed - om het met een wijds woord zo te noemen heb ik indertijd op haar aanraden en door haar bemiddeling gekocht." *(tegen Lena)* Dat wist je niet, hè?

LENA: Nee. Ik kon niet alles weten. Ik was tenslotte pas vijftien.

PAUL: Lees nu verder. Al die terzijdes worden zo vervelend.

ARTHUR JR: *(leest)* „Herinner je je nog dat we een keer uit rijden gingen met zijn vieren, jij, Paul, Barbara - zo heet mijn lieve vrouw - en ik en dat we toen door het bos gedwaald hebben en de oude boerderij bekeken? Paul en jij gingen daarna spelen en wij...."

PAUL: God ja, dat herinner ik me nog.

ARTHUR JR: *(stemverheffing)* „Maar wij..."

LENA: Ja. Wat deden wij?

ARTHUR JR:„Wij hebben toen ernstig met elkaar gepraat. Eerst vertelde Barbara een oud verhaal, dat zich hier ergens afgespeeld zou hebben. En toen kwam uit ons gesprek naar voren dat het bos op de nominatie stond omgehakt te worden. De eigenaar die diep in de schulden stak - een ver familielid van Barbara overigens - wilde het verkopen aan een papierfabrikant. Ik heb toen, aangestoken door haar jeugdig enthousiasme het hele bos gekocht, met aangrenzende landerijen, moerasland en al. Ik kan wel zeggen dat mijn zaken instinct ook een stem in het kapittel gehad heeft en dat ik het voor een koopje heb kunnen krijgen. Je kent je vader. Dit was in het kort het contact dat ik indertijd met Barbara gehad heb. Zij is toen volkomen uit mijn gezichtsveld verdwenen en ik hoorde later bij geruchte dat zij naar het buitenland vertrokken was. Zo zijn al die jaren er over heen gegaan. Wie schetst dus mijn verbazing toen ik hier in de hotelhall plotseling tegenover haar stond."

LENA: Ja, ja. Wie schetst dat.

ARTHUR JR: „Ik herkende haar onmiddellijk. Zij was rijper geworden natuurlijk, een vrouw, maar in mijn ogen nog steeds de Barbara van vroeger." *(gerommel)*

HERBERT: *(staat op)* Maar daarvoor hoeven we toch niet hier... Ik ga even....

LENA: *(houdt hem tegen)* Zitten blijven.

ARTHUR JR: We zijn bijna aan het eind. „Ik kan verder kort zijn en je alle gedachten en gevoelens die mij bestormden besparen."

LENA: Ja alsjeblieft.

ARTHUR JR: „Wees er in ieder geval van overtuigd, mijn kind, dat je vader zich niet alleen heel, heel gelukkig voelt maar ook twintig jaar jonger.

GERDA: *(geschokeerd)* Vreselijk! Hoe oud is hij eigenlijk.

ARTHUR JR: „Twintig jaar jonger. Nu ik het voorgaande nog eens over lees besef ik dat de inhoud misschien toch wel een schok voor je zal zijn. Raak nu niet dadelijk in paniek, Maria, mijn huis blijft natuurlijk jouw huis. En je zult naar hartelust die dingen kunnen gaan doen, waar je altijd al zo veel belangstelling voor had en helaas zo weinig tijd, door de zorg om je vader. Je kunt ook buiten bij ons komen wonen. Het is namelijk de innige wens van Barbara op ons landgoed te gaan wonen. *(Arthur leest het volgende met nadruk)* En nu ik toch van plan ben me uit de zaken terug te trekken" *(gerommel)*

LENA: Nee!!

ARTHUR JR: „Terug te trekken - ik vertrouw er op in Arthur een waardig opvolger te hebben en hoop dat ook Herbert en Paul, als zij de titel van onderdirecteur krijgen zich voor de volle honderd procent zullen inzetten."

HERBERT: Onderdirecteur! *(tegen Lena)* Dat zei hij toch? *(Lena knikt kort)*

PAUL: Heb je dat daarnet allemaal zo gauw kunnen overzien?

ARTHUR JR: *(kort)* Ja. Oefening. Ik onderscheid meteen hoofdzaken van bijzaken.

PAUL: Dat is waar. Ik vind de bijzaken altijd interessanter.

ARTHUR JR: Dus: „nu ik toch van plan ben me uit de zaken terug te trekken"... *(fel)* En daar zullen we hem aan houden. Het staat zwart op wit! *(leest weer)* „is voor mij persoonlijk het buiten

wonen geen bezwaar, nee, het zal zelfs een vreugde zijn en een nieuwe levensvervulling brengen. Want wat valt er niet allemaal te organiseren! Natuurlijk kunnen jullie, wat de zaak betreft, altijd op mijn advies blijven rekenen. En de financiële kant regelen we als ik terug ben. En nu ons plan: wij komen a.s. vrijdag in de loop van de middag aan."

GERDA: Vrijdag? Maar dat is vandaag. (*tegen Maria*) Je had ons wel eens eerder mogen waarschuwen.

MARIA: Ik wist het toch ook maar net. Die brief kwam pas vanmorgen. Ik heb jullie dadelijk gebeld.

ARTHUR JR: „In de loop van de middag aan en rijden dan dadelijk door naar buiten." (*gerommel*) „Nu leek het mij een aardig idee om Barbara te verrassen. Zij weet van deze hele brief niets en denkt natuurlijk in een leeg, ongezellig huis te komen. Ik verzoek daarom jou, Maria, te zorgen dat jullie vrijdagmiddag allemaal in ons buitenhuis aanwezig bent. Ik verwacht dat we tegen vijven arriveren."

HERBERT: (*haalt horloge te voorschijn*) God nog aan toe.

ARTHUR JR: „Je zult met je bekende takt de anderen op de hoogte brengen van mijn plannen en ook wel willen zorgen voor champagne - vergeet niet ijs en glazen mee te nemen - en een kleine versnapering. Ik eindig nu met de innige wens dat jij eens net zo gelukkig zult worden als je vader nu is." (*Arthur kijkt naar datum boven brief*) Maar hoe kun je die brief pas vanmorgen gekregen hebben?

MARIA: Hij.... hij heeft een verkeerd huisnummer op de enveloppe gezet. Die mensen waren op reis en

PAUL: (*ongelovig*) Een verkeerd huisnummer? Vader?

LENA: Dan was hij wel ver weg.

MARIA: O, wat moeten we doen? Wat moeten we doen?

LENA: Doen? Afwachten natuurlijk. Heb je champagne? (*Maria knikt*) Dat is tenminste één troost.

HERBERT: Ik ben niet van plan champagne te drinken, Lena. Als ik auto rijdt wil ik een helder hoofd hebben.

LENA: Jij een helder hoofd? (*lacht honend*) We gaan straks met zijn allen in een Jan Plezier naar huis. In bruidsstemming, godverdomme! (*gerommel*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto